

Paul van Loon

Weerwolfhooikoorts

Tekeningen Hugo van Look

Leopold / Amsterdam

Inhoud

- 1 Ik wil niet meer *5*
 - 2 Niesprik *12*
 - 3 Clown *20*
 - 4 Help, daar is Noura... *28*
 - 5 Haaatsjoekidoekie *36*
 - 6 Leo's snurkelding *44*
 - 7 Onder water *52*
 - 8 Weerwolfwezen *60*
 - 9 Twee kale weerwolven *68*
 - 10 Beefjef met pluimftaart *76*
 - 11 Eekhoorns eten *83*
 - 12 Leo's weerwolf trein *90*
 - 13 Slaapkippen *98*
 - 14 Valse beesten *105*
 - 15 Te laat! *113*
 - 16 De enige *121*
 - 17 Medicijn *125*
 - 18 Een oud boek *129*
 - 19 Weg weerwolfhooikoorts! *136*
Paul van Loon over *Weerwolfhooikoorts* *145*
-

1 *Ik wil niet meer*

'HAAAA... HAAATSJOE!'

Dolfje wordt wakker met een keiharde nies.

Er liggen witte haren in zijn bed.

Ook op zijn kussen.

Er zit zelfs een plukje haar tussen zijn tanden.

Vlug spuugt hij het uit.

Opnieuw niest hij: **'HAA... TSJIEUW-WROW!'**

Hè, bah, dat heb ik nou steeds de laatste tijd,' zegt Dolfje.

'Elke keer als ik een weerwolf ben geweest, moet ik niezen.

Vroeger gebeurde dat nooit.

Maar nu steeds vaker. Soms zelfs dagenlang.

Hoe kan dat toch?'

Niezend en mopperend loopt Dolfje de trap af.

'Hé, Dolf,' zegt Timmie, die onder aan de trap staat.

'HAAAA... HAAATSJOE!'

Timmie houdt zijn handen voor zijn gezicht.

'Wil je alsjeblieft niet zo in mijn gezicht niezen?'

Dadelijk word ik nog ziek.'

'O sorry, Timmie,' zegt Dolfje.

Samen lopen ze de keuken in.

Dolfje niest opnieuw keihard.

'Jongen toch,' zegt Timmies moeder.

'Wat is er met jou aan de hand?'

Je niest als een beest de laatste tijd.'

Dolfje knikt en gaat aan tafel zitten.

‘Ik weet het ook niet.

HAAAA... HAAATSJOE!’

‘Hallo, dat was een vette nies,’ zegt pa.

Hij komt de keuken binnen met een theemuts op zijn hoofd.

‘Ik wou dat ik zo hard kon niezen, dat is pas anders!

En ik hou erg van anders, want gewoon is zo gewoon.’

‘Nou, ik vind er niets aan,’ zegt Dolfje.

‘En ik snap niet waardoor het komt.’

Pa gaat aan tafel zitten.

‘Misschien is het iets speciaals van weerwolven.

Dat keihard niezen, bedoel ik.’

Hij zucht diep.

‘Ach, ik wou dat ik ook een weerwolf was.

Dan zou ik echt kunnen veranderen.

En dan zou ik superhard kunnen niezen.

Net als jij! Vet!’

‘Helemaal niet vet!’ roept Dolfje.

‘Ik word er gek van.

En ik weet niet wat ik eraan moet doen.’

Dan klinkt de bel.

‘Ik ga wel!’

Timmie loopt de gang in en doet de deur open.

Daar staat een grote donkere figuur.

Hij draagt een regenjas met een hoed en een wandelstok.
Onder de hoed komt een zwarte wolvensnuit uit.
'Dag, Timmie.'
Een zware, grommende stem.
'Eh... hallo, opa weerwolf.'
Timmie wordt altijd een beetje wiebelig van Dolfjes opa.
Hij is best aardig.
Maar hij ziet er zo dreigend uit.
Zijn ogen blinken en zijn grote tanden glinsteren.
'Dag Timmie, mag ik binnenkomen?'
'Natuurlijk, opa weerwolf.
U komt vast voor Dolfje?'
Opa weerwolf knikt.
'Zomaar even op bezoek.
Ik vind het altijd fijn om mijn kleinzoon te zien.
Gaat het goed met hem?'
'Eh, best wel, geloof ik.
Maar hij moet veel niezen de laatste tijd.'
'Niezen?' zegt opa weerwolf.
'Hm, we zullen eens kijken.'
Achter Timmie loopt hij de gang in, naar de keuken.
Daar niest Dolfje juist weer keihard.
'HAAAA... HAAAATSJOE!'
'Goeiendag!' zegt opa weerwolf.
'Dat is niet mis, Dolfje.'
Dolfje knikt.
'Wat is er met mij aan de hand, opa?'

Ik nies elke keer als het volle maan geweest is.
Zelfs als ik een weerwolf ben.

HAAA... TSJOE!

Opa weerwolf kijkt peinzend naar Dolfje.

‘Hm, ik heb hier wel eens van gehoord,’ gromt hij.

‘Ja? Wat is het dan, opa?’

Opa weerwolf zucht.

‘Nou, eigenlijk komt het door...

Doordat je allergisch bent.’

‘Wat? Allergisch? Waarvoor dan?’

HAAA... TSJOE!

‘Tsja,’ zegt opa weerwolf.

‘Dat is nu juist het probleem.’

Je bent allergisch voor weerwolfhaar.
En dus voor weerwolven!
Dat kan soms zomaar gebeuren.’
‘Wat bedoelt u?’ vraagt Dolfje.
‘Nou, het is net zoiets als hooikoorts.
Zeg maar eh, een soort weerwolfhooikoorts.’
‘O, wat bijzonder,’ zegt pa.
‘Ik wou dat ik ook allergisch was voor
weerwolfhaar.
Fantastisch zou dat zijn.’
Maar Dolfje heeft tranen in zijn ogen.
‘Helemaal niet fantastisch.
Ik ben dus allergisch voor mijzelf.
En voor Noura.
En voor opa en voor Leo.
Wat een ramp!’
Timmie slaat een arm om Dolfje heen.
‘Kom op, Dolfje, misschien gaat het vanzelf over.’
‘Nou, dat is te hopen,’ zegt opa weerwolf.
‘Ik ken weerwolven die...’
Hij zwijgt en schudt zijn kop.
‘Nee, Dolfje, ik wil je niet bang maken.
Maar ik stap nu maar eens op.
Misschien is het gevaarlijk voor andere
weerwolven om in jouw buurt te zijn.’
‘Wacht, opa,’ zegt Dolfje.
Maar opa weerwolf wandelt al naar buiten.
‘Ach, Dolfje, maak je maar niet druk,’ zegt ma.
‘Het gaat vanzelf weer over.’
Dolfje luistert niet.

Hij rent de keuken uit, de trap op.
Hij gooit de deur achter zich dicht en gaat op zijn
bed liggen.

Uren later ligt Dolfje nog steeds op bed.
Het is al avond.
Ma heeft eten voor zijn deur gezet.
Dolfje hoeft geen eten.
Hij denkt diep na.
Wat bedoelde opa?
Is het niezen echt gevaarlijk?
Waarom?
Buiten is het al schemerig.
Nog even en dan komt de volle maan tevoorschijn.
Dan wordt Dolfje weer een weerwolf.
Maar wacht eens.
Dolfje springt van het bed.
Hij duwt het raam open en kijkt naar de hemel.
Hier en daar blinkt al een ster.
Dolfje zet zijn handen als een toeter om zijn
mond.
'Ik wil niet meer!' roept hij.
'Ik wil geen weerwolf meer zijn.
Ik wil een gewone jongen zijn.
HAAA... TSJOE!
Hij sluit het raam en trekt de gordijnen dicht.
'Ziezo!
Dan pakt hij zijn dekbed.
Hij wikkelt het om zich heen.

Zo gaat hij onder het bed liggen.
Ha, denkt Dolfje.
Hier kan de volle maan mij niet bereiken.
En als hij mij niet kan vinden, word ik geen
weerwolf.

Langzaam ruilt de
schemering met
de nacht.

Dolfje ligt
doodstil onder
het bed.

Hij gaapt.
'Oeah, slaap, zeg...'
Zijn ogen vallen
dicht.

Als hij ze weer opent, is het al
donker.

Maar niet helemaal.

Een manestraal schijnt door een kier in het
gordijn.

En Dolfje voelt overal haar.

Op zijn armen, op zijn benen, op zijn gezicht.

'HAAAA... TSJOE!'

Haren vliegen in het rond en vallen op de
vensterbank.

Mislukt! denkt Dolfje.

Wat moet ik dan doen?

Ik wil geen weerwolf meer worden!

2 Niesprik

'HAAA...TSJOE!'

Dolfje zit op de bank en kijkt sip voor zich uit.
Afgelopen nacht is hij weer een weerwolf geweest.

Een niezende weerwolf.

En nu niest hij nog steeds.

'Het is vreselijk, Timmie.

Eerst had ik hier geen last van.

Maar nu nies ik elke keer als ik een weerwolf ben geweest.

En vaak ook terwijl ik een weerwolf ben.

Stel je voor dat ik mijn hele leven zo blijf niezen.

Dan ben ik voortaan Dolfje nieswolfje.'

Timmie schudt zijn hoofd.

'Misschien heb jij wel de niesziekte.

Net als katten dat soms hebben.

Maar daar kun je iets aan doen.

Ik heb een idee!' zegt Timmie.

'Wat voor idee, Timmie?'

Dolfje kijkt Timmie nieuwsgierig aan.

'Vertel!'

Timmie glimlacht.

'We gaan naar de dierenarts!

Katten krijgen een prik tegen niesziekte.

Een niesprik.

Misschien kan dat ook bij weerwölfen.'

Dolfje springt op van de bank.

'Dierenarts?'

Ik ben geen huisdier, Timmie.
Dat heb ik je al eens eerder gezegd.’
‘Nee, natuurlijk ben je geen huisdier, Dolfje.
Maar soms ben je toch een weerwolf?
Dus misschien helpt zo’n inenting ook bij jou
tegen het niezen.
Net als bij katten.
Dat zijn ook harige beesten.
Net als jij... soms.’
‘Nou, je wordt bedankt, Timmie.’
‘Kom op, Dolfje, je snapt toch wel wat ik bedoel?’
Dolfje zucht.
‘Een prik? HAAA... TSJOE!
Zou dat echt helpen, denk je?’
Timmie haalt zijn schouders op.
‘We kunnen het toch gaan vragen?’

Een halfuur later lopen ze de wachtkamer in.
‘HAAA... TSJIE!’ zegt Dolfje.
Er zijn drie honden met hun baasje.
Een mevrouw heeft een kat op schoot.
En een meisje heeft een konijn.
De honden beginnen zachtjes te janken, zodra ze
Dolfje zien.
En de katten krijgen dikke staarten en blazen.
‘Zeg, doe eens rustig,’ zegt een man tegen zijn
herder.
De hond loert naar Dolfje en gromt.
Dan kruipt hij angstig onder de bank.

‘Wat is er aan de hand?’ vraagt Timmie.
‘Dat gebeurt wel vaker,’ fluistert Dolfje.
‘Soms voelen dieren dat ik een weerwolf ben.
Vooral op de dagen na volle maan.’
Dolfje en Timmie schuiven zo ver mogelijk weg.
Nog steeds blazen de katten.
‘Wat gek! Zo doet hij anders nooit,’ zegt de ene
mevrouw.
De andere vrouw knikt.
Ze aait haar kat over zijn kop.
‘Die van mij ook niet, zij is altijd lief.
Stil maar, Minoes.
Au!’
Geschrokken trekt ze haar hand terug.
Haar wijsvinger bloedt.
Minoes blaast.
Haar oren liggen plat op haar
kop.
De honden janken en
de katten blazen.
Zelfs het konijn
begint angstig te
stampen in zijn
kooitje.
‘O, o, dit gaat fout,’
fluistert Dolfje.
De mensen in
de wachtkamer kijken
elkaar verbaasd aan.

‘Hoe kan dit?’ zegt de man met de herdershond.

‘Onze dieren waren zojuist nog heel rustig.

Totdat...’

De dame met de bloedende vinger staat op en wijst.

‘Totdat die twee binnenkwamen!’

Dreigend kijken de mensen naar Dolfje en Timmie.

‘Het is jullie schuld!’

Dolfje wordt bleek.

